

JAUME BARTUMEU CASSANY
 President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Au revoir... et merci

Mentre Toni Martí s'agenolla davant d'Espanya, França se'n va

En gairebé sis anys de govern de Toni Martí s'ha anat evidenciant la cada cop menys indissimulada submissió del Govern als mandats del Govern espanyol. Des de Madrid es va marcant la pauta de l'evolució legislativa andorrana i es fan llistes dels nomenaments del Govern.

Fa 25 anys vam aconseguir un acord polític nacional per fer possible que el poble andorrà recuperés la sobirania política. Mentrestant Toni Martí, amb els sectors retrògrads del país, feia campanya contra la Constitució.

La Constitució fou votada molt majoritàriament pel poble andorrà el 14 de març del 1993. Toni Martí va votar *NO* i ara se n'amaga. No suporta que li recordem la seva posició contrària a la majoria d'edat del poble andorrà. No ho suporta perquè la seva acció política al capdavant del Govern va constantment adreçada a menystenir aquella votació del 14 de març del 1993.

Aquests dies hem tingut un nou exemple de les conseqüències de la política exterior de DA en la decisió adoptada per la República francesa de tancar el consolat que donava suport i ajuda a la important comunitat francesa establerta a Andorra.

Pels propagandistes oficials del règim la decisió, un pas més en el que en llenguatge diplomàtic podríem qualificar de *desengagement*, no té cap incidència en les relacions francoandorranes. Es tracta d'una "petita" conseqüència de les restriccions pressupostàries

de la política exterior francesa, que ha portat a tancaments i reestructuracions en les representacions diplomàtiques arreu del món.

Explicació inadmissible en el cas d'Andorra. Inadmissible pels lligams històrics que ens uneixen a França i que la Constitució consagra.

Inadmissible perquè el Govern de DA pretén amagar així el fracàs de les relacions exteriors amb França.

DA demana suport i ajut a França, però li gira l'esquena sense maneres ni vergonya

En el moment que vaig assumir la responsabilitat d'encapçalar el Govern d'Andorra, la primavera de l'any 2009, el copríncep Nicolas Sarkozy havia advertit, de manera ferma, que si Andorra no avançava en el respecte de les normes internacionals de transparència financera replantejaria la relació de França amb Andorra.

De manera pacient i constant, durant uns intensos i difícils mesos, del juny del 2009 fins al març del 2010, vam tornar a teixir els lligams amb França i vam aconseguir que Nicolas Sarkozy rebés al palau de l'Elisi el síndic i el cap de Govern i, després, que el juliol del 2010 ell mateix, copríncep d'Andorra, ens visités.

No va ser gens fàcil. Massa

anys de desacords, d'equívocs i de fer l'andorrà havien fet perillar el paper institucional a Andorra del president de la República francesa.

En aquests sis anys de governs presidits per Toni Martí, el basculament de la política del Govern cap al sud ha estat espectacular.

DA demana a França suport i ajuda, però després li gira l'esquena sense maneres ni vergonya.

Tots i cadascun dels alts càrrecs que Andorra ha anat a buscar fora s'han fet pujar d'Espanya, sota la benedicció de Mariano Rajoy. En aquest escenari no sorprèn la decisió del Govern francès.

El preàmbul de la Constitució parla de la voluntat de mantenir i enfortir unes relacions harmòniques d'Andorra amb els països veïns i l'article 44 de la Constitució diu que els coprínceps han de garantir el "manteniment de l'esperit paritari en les tradicionals relacions d'equilibri amb els estats veïns".

Després de cinc anys i mig de govern de Toni Martí hem de dir, sense embuts, que els coprínceps han fracassat –sí, fracassat– en el compliment del mandat de l'article 44 de la Constitució.

Aquí mana Espanya. I França en comença a treure les conclusions que escauen.

El tancament del consolat francès és, doncs, només i dissortadament, una primera mostra del que ens espera.